

Hồi Thứ Năm

BÌNH CHÂN NHƯ VẠI

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ nhồi chiếc đoản quảy lên không. Chiếc quảy quay một vòng rồi rơi xuống trong tay. Y đưa ánh mắt đầy vẻ khinh miệt nhìn Tiết Thần Y, nhếch nụ cười thách thức:

– Ta nhường cho người xuất thủ trước đó.

Cách nhồi chiếc quảy, ánh mắt, nụ cười, câu nói, tất cả đều biểu lộ cái cao ngạo tột cùng của Hầu Ngạn Vũ, y không xem Tiết Thần Y ra gì.

Y là một nhân vật lừng danh, có bao giờ chấp nhận một tài nghệ kết tinh bằng những môn học tạp nhạp lượm lặt kết hợp nơi người này một chiêu, nơi người khác một thức?

Tiết Thần Y chưa kịp nói gì, quái đại Tây Môn Hạo đã nhanh miệng quát:

– Hãy khoan!

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ giật mình quay lại nhìn...

Quái đại Tây Môn Hạo trầm giọng hướng sang Tiết Thần Y:

– Tiết lão ca! Chiếc thiết tiêu đó vì sao về tay lão ca?

Tiết Thần Y cúi mặt nhìn chiếc thiết tiêu một thoáng rồi cất giọng sang sảng hỏi lại chứ không đáp:

– Tây môn lão ca nhận thức nó?

Tây Môn Hạo chỉ hừ lạnh chứ không đáp.

Tiết Thần Y tiếp nói:

– Lão phu đã biện bạch cho các vị nghe rồi, bình sanh lão phu không hề dùng đến võ khí, bởi lão phu hành nghề nhân đạo mà võ khí là thứ giết người, một kẻ cứu người lại dùng vật giết người chẳng hóa ra mâu thuẫn sao? Chiếc tiêu này là vật của một vị bằng hữu lưu lại cho lão phu hẹn một năm sau trở lại lấy. Nhưng mười năm trôi qua kể từ cái ngày hẹn vị bằng hữu đó không hề trở lại, cho nên lão phu còn giữ đến giờ. Những lúc cao hứng lão phu lấy nó ra thổi, có lúc lại dùng võ khí tập múa may cho giãn gân cốt, lâu dần thành quen chứ thật sự nó không phải là vật thường dùng cần thiết của lão phu.

Lão ngẩng mặt lên không cười ha hả:

– Đêm nay, nhân bộ thưởng trăng trở về, nghe các vị có lệnh đòi hội kiến. Lão phu tưởng đến chuyện hai mươi năm trước, nghĩ cuộc tiếp xúc này chắc không mang lại cho lão phu một hân hạnh nào cho nên lão phu đem nó theo để dùng thi

triển mấy chiêu thức gà bươi chó quào, may ra có thể kéo dài mạng sống thêm chút nữa, lão phu nào dám nhờ cậy nó để tạo sự phi thường trước các vị đâu?

Lão dừng lại một chút, rồi kết:

– Trong mấy năm qua, có mấy người không ưa thích lão phu tìm đến gây sự, song khi nhìn thấy chiếc thiết tiêu tất cả đều lạng lẽ quay về, nhờ vậy mà lão phu cũng được yên thân. Bây giờ, các vị đã nhận thấy được vật này của ai rồi thì người hiện đang cầm nó cảm thấy phấn khởi vô cùng.

Quái tam Lục Hồng Phi cao giọng quát:

– Có phải chiếc thiết tiêu này là Hắc Thánh Thần Tiêu Dung Long Tang Cửu không?

Tiết Thần Y gật đầu:

– Phải! Phải!

Quái đại Tây Môn Hạo không lộ vẻ cảm tình nào cả, y trầm lạnh giọng thốt:

– Anh em ta tái xuất giang hồ lần này là cố tình tìm Tang Cửu hỏi tội năm xưa, dù lão ấy có mặt tại đây đêm nay cũng không thoát khỏi thảm tử với bọn ta. Một chiếc thiết tiêu có uy lực gì mà Tiết lão ca cố ý mượn nó để áp đảo tinh thần bọn ta?

Tiết Thần Y cười nhẹ nói:

– Rất tiếc là Hắc Thánh Thần Tiêu Dung Long Tang Cửu Tang đại hiệp đã vắng bóng trên giang hồ hơn mười năm nay rồi...

Quái đại Tây Môn Hạo cười nhạt, đưa mắt sang quái ngũ gật đầu.

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ quét chiếc đoản quỷ thành một vòng tròn, cao giọng gọi:

– Tiết Đạo Lăng! Chuẩn bị tiếp chiêu.

Tiết Thần Y vừa lùi lại hai bước, vừa quát:

– Khoan!

Quái ngũ quắc mắt sáng ngời hung quang:

– Người muốn kéo dài thời gian?

Tiết Thần Y cười lạnh:

– Tây Môn lão ca bảo Hầu huynh dừng tay để hỏi lão phu mấy câu, chẳng lẽ lão phu không thể bảo Hầu huynh dừng tay đặt hỏi mấy câu được sao?

Hầu Ngạn Vũ hậm hực:

– Người muốn hỏi gì thì hỏi mau đi, cho ta động thủ!

Tiết Thần Y nhìn khắp bọn Long Môn Ngũ Quái một lượt, nhướng cao đôi mày cất tiếng:

– Lão phu muốn biết các vị dùng chiến thuật chiến xa luân hay chiến thuật biển người?

Quái tam Lý Nguyên Hồng bật cười sang sảng:

– Người yên trí! Long Môn Ngũ Quái chẳng bao giờ cậy đông mà thủ thắng đâu.

Thật ra, bản ý của họ là sẽ nhân cơ hội này cùng ồ ạt tấn công, toan áp đảo Tiết Thần Y nhanh chóng, như hai mươi năm về trước họ cùng đồng loạt xuất thủ dồn Tiết Thần Y vào chỗ nguy. Song câu hỏi của Tiết Thần Y chạm nặng vào danh dự của họ nên quái tam bắt buộc phải đáp như vậy cho rạng oai danh của họ.

Quái tứ Đồ Minh Nghĩa tiếp nối:

– Người muốn bọn ta dùng xa luân chiến hay cùng một lúc xuất thủ?

Tiết Thần Y lắc đầu:

– Lão phu chẳng có ý kiến gì cả, bởi đêm nay, dù sao lão phu cũng đã cầm chắc liều cái mạng già hầu tiếp quý vị. Chẳng qua lão phu nghĩ rằng vạn nhất...

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ trừng mắt:

– Vạn nhất làm sao?

Tiết Thần Y cười nhẹ:

– Vạn nhất mà lão phu kiêu hãnh thắng được một trong các vị thì tất nhiên vị khác sẽ nhảy vào vòng chiến thay thế liền. Như vậy là xa luân chiến rồi, hơn nữa...

Lão lại nhìn Ngũ Quái mỉm cười, ngưng câu nói.

Quái nhị Lý Nguyên Hồng gằn giọng:

– Tiết Đạo Lăng! Ta xem người cuồng vọng lắm đó!

Tiết Thần Y khoát tay:

– Không! Lão phu nào dám thế! Lão phu chỉ đặt câu giả thuyết một trong muôn phần, may mắn thủ thắng được thì cuộc chiến sẽ tiếp diễn như thế nào? Dĩ nhiên mình phải nghĩ đến điều đó cho sự việc được minh bạch hơn. Ngoài ra...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Nếu không đặt giả thuyết đó, các vị có thể bất thường thay đổi chiến pháp, thoát xa luân, thoát biển người, lão phu còn biết làm thế nào để đối phó? Thà rằng hiểu được trước thì có chết cũng toại nguyện, bởi được chết minh bạch đường đường, chính chính.

Long Môn Ngũ Quái biến sắc.

Quái đại Tây Môn Hạo quắc tia nhìn hung ác vào mặt Tiết Thần Y, vừa gật đầu vừa gằn giọng:

– Hay lắm! Ta biết trong hai mươi năm qua Tiết lão ca có đổi khác, khác xưa rất nhiều cho nên chỉ thốt toàn lời kinh khiếp người ta không ít. Ngũ đệ đã xuất đầu trận rồi thì cứ hướng sang Tiết lão ca lãnh giáo mấy chiêu đi, xem bọn Long Môn Ngũ Quái này có phải là đối thủ của lão ca hay không rồi hãy quyết định chiến pháp.

Y nhấn mạnh:

– Tiết lão ca bình tâm, bọn ta biết người biết mình lắm.

Tiết Thân Y vòng tay:

– Như vậy kể như đã thỏa hiệp rồi, lão phu còn mong gì hơn!

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ trầm gương mặt, mặt y đã dài lại càng dài hơn, y không dẫn được tính nóng hét:

– Họ Tiết! Người đã nói xong rồi chứ? Chúng ta vào cuộc ngay là vừa, xem ai hơn ai kém.

Tiết Thân Y cười dòn, vụt đứng thẳng lên.

Lưng lão cong trong lão già quá, nhưng khi lão thẳng lưng, trông lão có vẻ hùng tráng như thanh niên. Lão điềm nhiên nói:

– Hầu huynh cứ tự tiện! Lão phu sẵn sàng lắm rồi.

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ “Hừ” một tiếng đảo chiếc đoản quảy một vòng, rồi bất thành linh phóng ngọn quảy vào ngực Tiết Thân Y.

Chiếc đoản quảy chưa đi được nửa tầm, một đạo kinh lực phát ra vút tới trước.

Không nói đến chiếc quảy mạnh như thế nào, chỉ bằng vào lực đạo của quảy phong cũng đủ biết công phu hàm dưỡng của Hầu Ngạn Vũ cao thâm vô tưởng.

Quảy phong vút đi mãnh liệt, có phần lợi hại hơn chính chiếc quảy. Quảy phong công trước, quảy thể công sau, xuất một chiêu mà công được hai lần liên tục chớp nhoáng. Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ quả không hổ là tay kiệt liệt trên giang hồ.

Tự nhiên, Tiết Thân Y phải biết thực lực của đối phương.

Hai mươi năm trước, lão đã thừa chết thiếu sống với họ một lần rồi. Hai mươi năm sau, dù lão có tiến bộ phần nào về võ công, thì Long Môn Ngũ Quái cũng luyện tập không ngừng bởi họ luôn luôn bị cái phục thù nung nấu.

Thì, trước kia cũng như hiện tại, lão chưa phải là đối thủ của một trong năm người, nói chi đến toàn thể?

Biết như vậy, tại sao lão còn dám đến đây? Lão đến có khác nào đi tìm chỗ chết? Cái khí tiết của một con người không cho phép người đó khiếm nhục, song gặp biến phải toàn quyền, không ai dám làm một việc liều lĩnh, chết như thế là ngu.

Thế tại sao Tiết Thần Y lại đến đây hội diện với Long Môn Ngũ Quái?

Lão dám làm thế, lão phải có chỗ sở cậy ở đâu, trong khi chiêu thức tử độc của đối phương đang vút tới lão?

Chỗ sở cậy chưa xuất hiện lão phải kinh hoàng, song lão có muốn lùi cũng không còn kịp nữa.

Không có dấu hiệu nào chứng tỏ quanh lão chỗ sở cậy đó đã đến, nhưng chưa xuất hiện thì lão phải tự chủ trì cuộc chiến.

Lão vội cử chiếc thiết tiêu đánh ra, đón lấy chiếc quả.

Coong!

Hai thanh thép chạm nhau vang lên nghe rợn lạnh người.

Tiết Thần Y cảm thấy cánh tay rời rã, chiếc thiết tiêu cơ hồ vọt khỏi tay. Lão vội hớp một hơi không khí, lùi lại ba bước.

Chẳng chậm trễ, quái ngũ đảo chiếc đoản quả vút tới, đồng thời soạt chân bước một bước dài thu hẹp khoảng cách. Đà quay theo bước chân tăng thêm kinh lực mấy phần.

Hứng cái chạm đó, Tiết Thần Y bị chấn động toàn thân, mặt lão xám lại. Chưa kịp định thần, lão lại thấy đoản quả bay qua. Cấp tốc, lão ngưng tụ cương khí hét lên một tiếng, vung mạnh thiết tiêu, đánh thẳng vào chiếc đoản quả.

Chiếc thiết tiêu theo đà tay của lão, biến thành ba, hai hư một thực, trông như ba mũi tên khép quanh chiếc đoản quả.

Ngồi bên ngoài theo dõi cuộc chiến, quái đại Tây Môn Hạo cười nhẹ thốt:

– Chiêu “Tần Vương Tiên Thạch” trong Hắc Hồ Tiêu Pháp của Tần gia trại.

Hầu Ngạn Vũ qua chiêu đầu đã hiểu nội lực của đối phương. Y vững tâm dốc toàn lực muốn hạ Tiết Thần Y nhanh chóng, bất kể chiêu “Tần Vương Tiên Thạch” là chiêu thức gì, của ai? Cứ huy động đoản quả đánh tới.

Thấy quái ngũ ngang nhiên vút quả sang, Tiết Thần Y không dám cho thiết tiêu chạm vào vội rút tay về nhảy vọt ra xa.

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ cười lớn:

– Tài nghệ của họ Tiết chỉ có thế thôi à?

Vừa thốt, y vừa đảo bộ tiến tới, chiếc đoản quả theo tay chớp lên liền. Lần này y không đâm thẳng mà lại do từ bên trên giáng xuống đầu lão.

Chiếc quả dài độ hai thước, nhưng quả ảnh phong trên một trượng, hiện ra chập chùng kết thành một vầng mây xoáy tròn xuống đỉnh đầu địch.

Qua hai lượt thoái hậu, Tiết Thần Y biết mình không thủ thắng nổi rồi. Song quái ngũ Hầu Ngạn Vũ cao ngạo buông lời xúc phạm, làm lão khích nộ, hét:

– Ta tài hèn đã đành, còn người vị tất là một cao thủ?

Tay hữu vung mạnh lên, chiếc thiết tiêu bay tới đón nhận đoản quỷ.

Quái đại Tây Môn Hạo vượt chòm râu thưa, điểm một nụ cười:

– Chiêu “Nhất Trụ Kinh Thiên” của Hoa Sơn phái! Tuy nhiên công lực còn kém khuyết, nếu không chiêu này có thể dùng hóa giải chiêu “Độc Phách Hoa Sơn” dễ dàng...

Coong!

Tiếng thép chạm mạnh vang lên, át cả câu nói của y.

Thì ra, quái ngũ Hắc Ngạn Vũ xử dụng chiêu “Độc Phách Hoa Sơn”, còn Tiết Thần Y xử dụng chiêu phá “Nhất Trụ Kinh Thiên”, lão đốc toàn lực phát ra chiêu đó, song công phu của lão chưa đạt đến mức hỏa hầu, chiêu thức không đạt như mong muốn, chẳng những không phá nổi chiêu công của địch mà lại bị chấn động mạnh.

Lão nghe khí huyết trong người dồn lại, tay phải tê chồn hẳn, đôi chân chập choạng lúi dúi, đến năm bước thì lão không còn gượng nổi nữa ngã ngổ xuống đất.

Đúng lúc đó, một đạo kinh lực từ phía hậu vụt tới, nâng lão đứng lên liền. Đồng thời, có tiếng nói văng vẳng bên tai:

– Có ta tới đây, cứ xuất thủ đi, tấn công đi đừng sợ hãi!

Tiết Thần Y cả mừng, tinh thần phấn khởi vùn vụt. Chỗ sở cậy của lão đã đến đây rồi, thì lão còn sợ gì nữa?

Xuất thủ ba chiêu, Tiết Thần Y thoái hậu không phương phản công, quái ngũ Hắc Ngạn Vũ đắc ý vô cùng. Y ngửa mặt lên trời bật cười cao ngạo:

– Tiết Đạo Lăng đối với họ Hắc ta người còn không chịu nổi ba chiêu, người còn mong gì toàn bọn Long Môn Ngũ Quái liên thủ hiệp công nữa chẳng?

Tiết Thần Y bật cười ròn rã:

– Ta nhường cho mi ba chiêu đó. Bây giờ đến lượt ta đây. Cảnh cáo cho người biết trước để đề phòng.

Lão nhào người tới, thiết tiêu theo chiêu “Thất Tinh Hoàn Thiên” điểm qua, một đầu tiêu biến thành bảy điểm, toàn số bảy điểm bay vút vào người Hắc Ngạn Vũ, như bảy viên phi đạn.

Quái ngũ Hắc Ngạn Vũ nào xem Tiết Thần Y ra quái gì? Bất quá, y cho một bóng đèn cạn dầu trước khi tắt bùng cháy lóe lên vậy thôi, chứ lão còn công lực đâu mà hòng tạo sự phi thường?

Y bật cười hắc hắc, cử đoản quỷ lên, điểm liên tiếp vào bảy đầu tiêu.

Phải nhìn nhận võ công của y quả cao tuyệt, nhãn lực tinh vi, một tiêu biến thành bảy tiêu thì một đoản quỷ cũng biến thành bảy đoản quỷ, hư chọi hư, thực chọi thực.

Luận về hình thức, y phản công như vậy là đúng lắm rồi. Song, bên trong còn có áp lực tiềm tàng, áp lực đó mạnh hay yếu là do võ công thâm hậu hay thiếu bạc.

Nếu chỉ bằng vào lực của Tiết Thần Y, thì lão còn lâu lắm mới tạo được khó dễ cho Hầu Ngạn Vũ. Song tới đó, nội lực lão được tăng cường nghiêm trọng do kẻ bí mật chuyển sang nên Hầu Ngạn Vũ bị chấn dội trở lại.

Y chưa hết kinh ngạc, một ngọn thiết tiêu bay tới đánh vào đoạn quảy, năm ngón tay y buông lỏng, đoạn quảy rơi ngay xuống đất, còn y thì loạng choạng lùi lại.

Tiết Thần Y không thừa thế sẵn tới, lão đứng nguyên tại chỗ, vòng tay nhoẻn miệng cười:

– Đa tạ Hầu huynh nhường cho lão một chiêu!

Bốn quái biến sắc, riêng quái ngũ Hầu Ngạn Vũ thì khí uất tràn lòng toan hét lớn.

Quái đại trảm gương mặt từ từ đứng lên.

Y đứng lên, ba quái kia cũng đứng lên theo. Y nhếch môi nở một nụ cười, nhưng vành môi y xem tàn khốc quá, thành nụ cười hết sức khô khan. Y vòng tay hướng sang Tiết Thần Y:

– Người có tài thường dấu chân tướng. Tiết lão ca đã tiến bộ rất nhiều trong hai mươi năm qua. Chỉ nhìn vào hai chiêu thức “Thất Tinh Hoàng Thiên” của Nga Mi phái và “Tứ Lượng Bát Thiên Cân” của Thiếu Lâm cũng đủ biết mức tiến tu vì đến độ nào! Dù bậc chưởng môn hai phái đó xuất thủ, vị tất hai chiêu đó đã được linh diệu như vậy.

Tiết Thần Y lúc đó lên tinh thần rất cao. Lão vòng tay đáp lễ đoạn cười nhẹ đáp:

– Tây Môn lão ca quá khen, lão phu vô cùng hổ thẹn! Qua lời ước của chúng ta vừa rồi, lão ca nghĩ sao? Lão phu có đủ sức đối phó với các vị không?

Quái đại Tây Môn Hạo mở to đôi mắt, tinh quang chớp ngời, cất tiếng cười âm trầm:

– Đủ! Đủ lắm! Bọn Long Môn Ngũ Quái này bắt buộc phải liên thủ, may ra mới chi trì nổi với lão ca qua một vài chiêu.

Y phất nhẹ cánh áo bên hữu lên. Bốn quái kia lập tức đảo bộ bước tới, mỗi người đứng theo một phương vị, vây Tiết Thần Y vào giữa.

Tiết Thần Y thủ chắc chiếc thiết tiêu trong tay, thần sắc thản nhiên, không tỏ vẻ gì nao núng.

Tây Môn Hạo vẫn cười âm trầm:

– Có lẽ mình phải động thủ rồi đó, Tiết lão ca ạ!

Tiết Thần Y gật đầu:

– Minh nên dùng vũ khí hay quyền thuật?

Tây Môn Hạo bật cười khanh khách:

– Long Môn Ngũ Quái, nhờ quỷ mà thành danh, dĩ nhiên phải dùng quỷ rồi!

Thuật xong, y rút trong tay áo ra một chiếc đoản quỷ, bốn quái kia cũng thủ sẵn vũ khí.

Đoạn Quái đại Tây Môn Hạo tiếp:

– Tiết lão ca sẵn sàng rồi chứ? Xin cứ tự tiện!

Tiết Thần Y khoát tay:

– Thư thả một chút.

Tây Môn Hạo nhìn sững lão:

– Tiết lão ca còn muốn nói gì thêm?

Tiết Thần Y nghiêm giọng:

– Dùng vũ khí đánh nhau, tất không thể tránh được điều đáng tiếc vạn nhất...

Lão lại bảo thư thả, lão lại nhắc hai tiếng “vạn nhất”, y như lão đã nói trước khi giao đấu với Ngũ Hầu Vạn Ngũ.

Lần trước, nghe lão nói, Quái Đại Tây Môn Hạo cười nhạt.

Lần này nghe lão nói, y vội giận bưng bưng, nhưng cố dằn bật cười lớn:

– Tiết lão ca tận tình thi triển sở năng, dù có xảy ra sự đáng tiếc cho anh em bọn ta như thế nào, vẫn vui chịu theo thế ấy, quyết chẳng hề oán trách!

Tiết Thần Y nhượng cao đôi mày:

– Chúng ta không cừu không oán, tại sao Tây Môn lão ca cứ dồn lão phu vào bước đường cùng mãi! Thiết tưởng trong cuộc hội ngộ này, nếu có lỡ tay, bất quá chỉ gây thương tích nhẹ cho nhau mà thôi, đó là ý lão muốn nói thế, chứ làm gì đến nỗi phải táng mạng mà thành huyết hải thâm thù?

Lời nói của Tiết Thần Y có vẻ khiêm nhượng thật, song có ẩn chứa một niềm tự tin quyết thắng, tỏ rõ chủ trương của lão đêm nay không muốn tận diệt Ngũ Quái Môn Sơn, mà chỉ ghi một vết sẹo cho mỗi người, lưu một sự chiến bại cho họ mang về căn cứ. Lời nói đó xóa bỏ thình danh Ngũ Quái Long Môn, cầm họ như những phạm phu tục tử.

Long Môn Ngũ Quái biến sắc. Có lẽ suốt mấy mươi năm ngang dọc trên giang hồ qua hai giai đoạn, họ mới nghe câu nói đó lần thứ nhất.

Quái nhị Lý Ngươn Hồng hét lớn:

– Tiết Đạo Lăng! Cái chết đã cho người rồi, còn la lối gì nữa?

Ánh mắt của Tiết Thân Y chớp ngừng, lão cất giọng sang sảng:

– Các vị đúng là những người chưa trông thấy quan tài nên cứ tưởng mình sẽ trường sanh mãi! Đêm nay còn tìm gây sự với lão phu, hiển nhiên các vị chưa hề bỏ tính hung tàn. Đáng lẽ bài học của Hắc Thánh Tang đại hiệp năm xưa phải là một cảnh cáo cho các vị hối cải tội lỗi, không ngờ các vị vẫn ngoan cố như thường! Lão phu sẽ để cho các vị mỗi người một vết sẹo để đời, để khi nhìn vào vết sẹo đó sẽ hồi tâm hướng thiện. Như vậy, là phúc cho các vị lắm rồi sao còn muốn lão phu hạ độc thủ? Lão phu hành nghề cứu đời quyết chẳng bao giờ giết hại người đâu!

Bỗng nhiên lão giở cái giọng đó, không khác nào do một người khác thốt ra, bỏ cái khách sáo từ trước đến giờ.

o O o